

57

"...อ้าว...นี่ใคร ใคร ลีพันจี เด็กอาชีวะนั่นเอง...คิกๆ..."

T_T อีตาเป็ซิมแทจิ้นทักทายเหมือนคนรู้จัก...-_- แต่อย่าหวังว่า พันจีจะแลหางตามอง...-_- นอกจากนี้จะวิ่งกระหืดกระหอบมาทางฉัน...

"เธอชื่อมินฮวอนไม่ใช่รีเป่ล่า -_-"

"...T_T^...มาทำไม!!! นี่จะวางสายก็วาง T^T เซอะ..."

"เธอใช้ภรรยาของฉันมั๊ย...~"

"เออใช่ ฉันนะภรรยา นาย T^T ทำไม แล้วไง!!!!"

"...เมื่อกี้ฉันตกใจจนทำอะไรไม่ถูก...ขอโทษนะ"

"...T^T ฮึ๊กๆ...ช่างเถอะ...คนเลว T_T ฉันจะเกลียดนายไปจนตาย
เลยคอยดู"

"...จะเกลียดฉันได้ลงคอหรือ..."

"...T..T...ทำไมจะไม่ได้"

ลีพันจีหัวเราะ -_-^ และเอ่ยขึ้นว่า

"คนชอบกันจริงเกลียดกันไม่ลงหรอก...เธอพูดแบบนี้เหมือนยิงหัวใจ
ฉันจนเป็นรูพุน..."

"พูดอะไร เกิดมาเพิ่งเคยได้ยิน T_T^"

5

กา
กิ
멸
죽
는
다
2

"...เพิ่งคิดเมื่อก็เหมือนกัน =_"

"...=_^ ว่าแต่นาย...ตอนนี้เวลาเรียนคาบสามไม่ใช่เหรอ..."

"ชั่วโมงเรียนที่สาม..."

"ก็นั่นแหละเรียกว่าคาบสาม..."

"โอดมา...คุตล่าหึมไม้ฉากมาด้วย กะว่าจะตั้งใจเรียนซะหน่อย แต่เพราะเธอก็เลยหึกหมด...คราวนี้ต้องหามาใช้คืนแล้วละ --"

เกิดความรู้สึกตื่นตื้นใจขึ้นมาทันที...T_T...เพราะเป็นห่วงฉันจนถึงขนาดทำไม้ฉากหึกเลยหรอเนี่ย TAT ตอนนี้อ่าไม่คิดว่ามีชัยป่าผีพนัน คุณนายถั่วแดง (คุณนายคนนี้ชอบกินเยลลี่ถั่วแดง) แล้วก็อีตาเปื้ออยู่ในห้องนี้ด้วยละก็...ฉันคงจะเผลอเข้าไปกอดสีพันจีให้เต็มรักเลย...-,.-...

"...คิกๆ...เล่นได้สมทบบาท..."

เฮือก ชิมแทจินกำลังยื่นมองเราอยู่และพูดขัดจังหวะขึ้นมา... ตอนนั้นเองที่สีพันจีหันหน้าไปมองทางชิมแทจินและถามว่า

"...แกเรียนอยู่อาชีวะรีเปล่า"

"...เปล่า"

"จั้น...เราเคยมีเรื่องกันใช่ไหม --^"

"เปล่า"

"...บ้าชิบ แล้วแกเป็นใครวะ...นี่ก็ไม่ออก..."

"...-,.-...พันจี หมอเน่เรียนเทคนิค..."

ต้องช่วยบอกให้หายง...

"...ใช่ ฉันเรียนอยู่เทคนิค ^-^ ถ้าบอกแบบนี้คงช่วยฟื้นความจำให้แกได้บ้าง >_<...ฉันเป็นเพื่อนของ...คิมฮารี เพื่อนเพียงคนเดียวของคิมฮารี ^-^"

ชั่วพริบตาฉัน ถ้าตาไม่ฝาดฉันเห็นสีหน้าของสีพันจีเปลี่ยนเป็นเย็นชาลงทันที...ทำไม...ทำยังกับเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย =_="

"...ออกไปซะ..."

"...ฮึ...ถึงไม่พูดก็กำลังจะออกไปอยู่แล้ว...คิกๆ"

"...หุบปากแล้วไสหัวออกไป"

ลีพันจี...เคยบอกว่าไม่ชอบเห็นคนที่ตัวเองเกลียดชี้หน้ามาหัวเราะ
ต่อหน้าตัวเอง -- เพราะงั้นก็เลยขึ้นเสียงตะโกนใส่อย่างหัวเสีย

"...--...พันจี...คิมฮารีเกี่ยวอะไรเธอ..."

"...เธอไม่จำเป็นต้องรู้หรอก..."

"...ก็ฉันอยากรู้...เราอย่ามีความลับต่อกันเลยนะ...-O-"

ลีพันจีชำเลืองลงมา...แววตาที่เคยแฝงความเยือกเย็นนั้นพร่ามัว
และสั่นคลอน...สุดท้ายก็ยอมเปิดปากออกมาอย่างขังใจ...ทำไม...มันมี
อะไรสำคัญมากนักหรือ...

"...มินฮาวอน...อย่าถามอะไรเกี่ยวกับคิมฮารีอีก...อย่าพูดถึง
มัน...รู้แล้ว...มันเป็นคนที่ฉันเกลียดเข้าไส้ก็พอ...เกลียดจนแทบอยากฆ่า
ทิ้งซะ...รู้แค่นั้นพอ..."

"...อืม เหนอ..."

แต่ไม่รู้ทำไมในใจฉันถึงหนักอึ้งอย่างไม่มีเหตุผล ทั้งหมดก็เพราะ
นายคนเดียว...ซิมแทจิน...--...ฮือๆ...TAT ไหนจะร่างกายที่เจ็บป่วยอีก

"...T_T...พี๊ด..."

"...เป็นอะไร --"

"...เจ็บ...TAT"

"ตรงไหน"

"...ก้น...T_T"

"hip?"

--...--...อย่าเรียกว่า hip ได้มัยแล้ว TAT ทำไมต้องคอย
เพ้นหาคำมาขัดคอกอยู่เรื่อย...

"...T_T...ฮือๆ...ก้นนั่นแหละ ตรงนั้น..."

"...นวดให้เอามั้ย..."

"--...-- ไปไกลๆ เลย!!! คนอย่างนายนี่มัน T_T อ้าก >_<!!"

"...นี่ให้ตายสิ เธอคิดลามกอะไรอยู่"

"...=_=...-,...เอ่อ...มะ...ไม่มีอะไร..."

ความจริง...ที่หมอนี่พูดคงไม่ได้คิดอะไรซะหน่อย...ฉันจะอายุไป

개
기
멸
죽
는
다
2

ทำไม...-,-...

"...-,-...พันธึ...กลับไปโรงเรียนเถอะนะ..."

"ทำไม"

"ถามได้...T_T...เป็นนักเรียนก็ต้องเรียนหนังสือสิ..."

ฉันอยากรั้งนายเอาไว้ใจแทบขาด...แต่ฉันคงเห็นแก่ตัวและขัดขวาง
การเรียนของนายไม่ลงหรอกนะ...อีกอย่าง เดี่ยวแม่ก็จะกลับมาแล้ว
ด้วย...=_=...

"ถ้าฉันไป...เธอก็คิดจะชวนไอ้บ้าเมื่อกี้มาเล่นด้วยอีกงั้นสิ..."

"...หึงเหรอ...O_O"

"...ใครว่าหึง...เรื่องธรรมดาของผู้ชายต่างหากเล่า..."

"...ฮึๆ...ก็ได้ ฉันยอมแพ้...-,-..."

ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าใจนายคิดอะไรอยู่ แล้วแต่นาย -,- ฉันนอนนิ่ง
อยู่บนเตียงเฝ้ามองลึพันจิตินเปิดประตูจนลับตาไป รู้สึกว่าหิวและ
เสียใจอย่างบอกไม่ถูก...ฉัน...ตอนนี้ฉันคงรักลึพันจิตินจนถอนตัวไม่ขึ้นแล้ว
สินะ...คิกๆๆ...แฮ้อ...>.,< >.,< >.,<

เย็นวันนั้น เสียงยัยบ้าผีพ่นที่อยู่เตียงฝั่งตรงข้ามกับพวกเพื่อนอยู่
กันครบข่า เสียงดังเอะอะโวยวายจนน่าหนวกหู...-_-...

"ว้าว!!! ไชโย!!! ฉันกินแล้ว..."

"...ว่า...แยจ้ง ทำไมวันนี้ดวงไม่ขึ้นเลย"

บทสนทนาแบบนี้ไม่ต้องมองก็เดาออกว่าเล่นพนันกัน...-_-^...ใน
โรงพยาบาลแท้ๆ ทำไมไม่คิดจะเจียมสังขารกันบ้างเลย...ส่วนอีกด้านหนึ่ง
คุณยายถั่วแดงยังคงหีบขมใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเอร็ดอร่อยอยู่เพียง
คนเดียว...=_=...ฮือๆ...อยากจะร้องไห้...=_=...ทันใดนั้นเอง แกร็ก ประตู
ถูกเปิดออก...โครมาเหรอ ไร้ นึกว่าใคร ชิมแทจินั่นเอง...-_-^...หอบของ
มาเต็มไม้เต็มมือ O_O แถมยังพยายามโบกมือให้ฉันเห็น =_=
"=_=^...เข้าห้องผิตรีเง...นายอยู่ห้องข้างๆ ไม่ใช่เหรอ"

"ฮึม~ รู้แล้วว่าอยู่ห้องข้างๆ~"

"คิดแล้วยังเจ็บใจไม่หาย!!! =_=" ที่โดนนายกอดวันนั้น!!!!=_=^"

"...เอ๊ะ...เธอนั้นแหละเป็นคนมากอดตัวเอง..."

"...=_=..."

"...ว่าแต่...ดีพันจิ้งมัย..."

"=_= ทำไม ถ้าไม่รู้จะเอาไปฟ่องรีง"

"อ้อ!"

แม้ว่าเราสองคนเพิ่งจะคุยและรู้จักกันได้ไม่นาน...แต่แค่นี้ฉันก็พอจะรู้แล้วว่าฉันกับหมอนี้ไม่ถูกชะตากัน และเหมือนเป็นศัตรูกันมาร้อยชาติ...=_=^...อ้าก~!!! ใ้อู้ชชายเฮงชวย =_=_^

"อะ...นี่~ กินให้หมด..."

กรอบแกรบๆ...=_=...ชิมแทจินเอาขนมที่หอบมาด้วยวางลงบนเตียงฉัน...

"พวกเพื่อนๆ ชื้อมาให้ล่ะ...-_-..."

"...=_=^...แต่ฉันไม่ชอบกินขนม..."

-,-...อ้อ...โกหกกันเห็นๆ...=_=...ฮึๆ...

"เหออ...งั้นกินให้ร่อยละกัน"

"...=_=...นี่บอกว่าไม่กินไง"

"-_- งั้นขอแลกกับเยลลี่ละกัน"

"...-_-..."

ชิมแทจินแย่งเยลลี่ของฉันเอาไปกอดไว้ที่อกตัวเอง ส่วนฉันได้แต่มองตาค้าง อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก...เยลลี่ -_- ของฉัน...=_=^ บ้าชิบ...

"นี่...ทำแบบนี้ทำไม มีเหตุผลอะไร"

"...บอกแล้วไงว่าเซ็ง ไม่มีเพื่อนเล่น"

"...ก็เล่นกับเพื่อนห้องเดียวกับนายสิ =_="

"ห้องนั้นไม่มีผู้หญิงสักคน...O_O...ฉันชอบผู้หญิง"

=_=_^ เซอะ คิดว่าตัวเองหน้าตาดีนักกรีง พูดอะไรเอาแต่ใจ เอ่อ >.,< แต่ว่ายกเว้นสีฟันจีนะ...>.,<...-,- แะะๆ...

"นี่...ขอร้อละ กลับไปชะ...พวกเด็กเทคนิคนะ ฉันไม่ค่อยถูกชะตาด้วยหรอกระ =_="

กา
กิ
멸
죽
는
다
2

"ทำไม เด็กเทคนิคออกจะหน้าตาดี..."

"...=_=^...แหวะ เห็นแล้วไม่มีใครหลอหลู้พันจีได้สักคน..."

"...ก็ฉันไง~ เห็นแล้วไม่ใช่หรอ"

...-_-...ก็ได้ ฉันยอมรับว่านายนะหล่อ แต่ฉันไม่ชอบ...=_= เพราะ
ฉันมีลีพันจีเป็นเจ้าของอยู่แล้วทั้งคน...=_=...ให้ตายสิ...นี่คงไม่ได้หมายความว่า
ว่า -_-^ นายแอบตกหลุมรักฉันตั้งแต่แรกเจอใช่มั๊ย...ว้าย...แล้วฉันจะทำ
ตัวยังไงเนี่ย...-_-... (คิดเองเออเองคนเดียว -_-^)

"นี่...ซิมแทจิน...กลับไปได้แล้ว"

แต่เป็นผู้หญิงต้องจิตใจเข้มแข็งห้ามหวั่นไหวเด็ดขาด...><...ฮึๆ
ลีพันจี...นับว่าเป็นบุญของนายนะที่ได้ผู้หญิงที่ซัดสัดอย่างฉันเป็นภรรยา...!!

"...ไล้ฉันหรอ"

"...อืม...นายนั่นแหละ -_-^" (นำแปลกที่ฉันไม่รู้สึกกลัวหมอนี่เลย
สักนิด...=_=)

"...ก็ได้ ฉันจะไปบอกลีพันจีเดี๋ยวนี้เลย...ว่าเธอเคยกอดฉันแบบแน่น
ขนาดไหน ^-^"

...ว่าไงนะ สารเลว...นายคิดว่าจะเอาคำพูดแค่นี้มาข่มขู่คนอย่าง
ฉันได้หรอ >.,<!!!

"=_=...=_=...แล้วนายต้องการอะไร..."

ก็แค่ไม่อยากถูกลีพันจีมองว่าเป็นผู้หญิงไม่รักนวลสงวนตัวนะ
...=_=...

"...สิ่งที่ต้องการหรอ..."

"...ใช่...ที่ทำมาทั้งหมด นายต้องการอะไรกันแน่...=_=^"

ตอนนั้นเอง...ซิมแทจินก็กระตุกยิ้มตรงมุมปากอย่างมีเลศนัยและ
เอ่ยขึ้นว่า...

"...ที่ต้องการก็คือ...เธอต้องเป็นของเล่นของฉันจนกว่าจะออกจาก
โรงพยาบาล..."

58

=_ = ของเล่นหรือ -,-...-,-...-,-,-

"...แปลความหมายก็คือ นายต้องให้ฉันเล่นเป็นเพื่อนจนกว่าจะออกจากโรงพยาบาลหรือ...=_ =..."

ถึงจะเกลียดซิมแทจิ้นมากแค่ไหน แต่การถูกลีพันจิมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดีนะ ฉันยิ่งเกลียดกว่าเป็นร้อยเท่า T_T ก็ได้ ฉันจะเล่นเป็นเพื่อนจนกว่าจะออกจากโรงพยาบาล T_T ถึงจะไม่เต็มใจเลยก็ตาม...วันต่อมา ชูยูนมาเยี่ยมฉันตอนบ่าย...ถือช่อดอกกุหลาบสีขาวมาด้วย...=_ =...ที่นี้ไม่ใช่สุสานฝังศพนะยะ =_ =

"นี่เย้ยเชอเอ๊ย T_T ร่างกายเป็นสมบัติล้ำค่า แต่ทำไมไม่ระวังตัวเลย!!! เจ็บมากมัย ถึงขั้นต้องผ่าตัดรีเปลา!!!!"

"...=_ = ไม่ต้อง...แต่เธอช่วยเอาดอกกุหลาบไปไกลๆ หน่อยได้มัย...=_ ="

"...เอ๊ะ...O_O...อ้อ เนี่ยนะหรือ ฉันอุตส่าห์ลงทุนซื้อมาให้เชียวนะหาที่ปักดีกว่า ^O^ ไม่มีแจกันหรือ"

-_- ถ้าหากในอนาคตฉันแก่ตัวลงและจากโลกนี้ไป...ฉันจะสั่งเสียชูยูนเป็นคนแรกให้ถือช่อดอกกุหลาบมาแสดงความเสียใจ -_-

"อ้อ จริงสิ!!! >_< สาวอน >_< รู้มัย หมอนั่นอะ~~~ เข้าโรงพยาบาลและอยู่ห้องข้างๆ เธอ!!"

"หมอนั่น =_ ="

"โง่จริง -_-^ ก็หมอนั่นโง่...ซิมแทจิ้น เด็กเทคนิค!!!"

"อะ...อ้อ"

"...O_O...เอ๊ะ...หรือว่าเธอรู้แล้ว"

"-,-...อ้อ...ชูยูน...ความจริงแล้วฉัน...T^T..."

ฉันเล่าเรื่องที่โดนอีตาเป็ซิมแทจิ้นข่มขู่ -_- ให้ชูยูนฟังคร่าวๆ...

"กร๊อตต~!!! งั้นก็หมายความว่าหมอนั่นสนใจเธอเข้าแล้วนะสิ!!!"

(เล่าคร่าวๆ จริงๆ นะ...-_-)

"...อ้อ น่ารำคาญซะมัด =_ =^" (แต่เสียงใสเชียว -_-)

//

가
기
면
죽
는
다
2

"...นี่ราคาถูกรอ แต่ทำไมเสียงถึงฟังดูมีความสุขเชียว!!! กาก >< เอ๊ยๆ"

...ตั้งแต่คบกับโซอุนฮา...ซังซุยุนดูเปลี่ยนไปมาก...ถ้าเป็นเมื่อก่อนไม่เคยค่อนข้างอดเพื่อนแบบนี้หรอกนะ ฮึย...-,..."

สองชั่วโมงหลังจากนั้น

"ฮาวอน ฉันคงต้องกลับแล้วละ...พรุ่งนี้อาจจะมาอีก...T_T"

"...TAT อือ...กลับดีๆ ละ"

หลังจากซุยุนกลับไป...ฉันก็เหม่อมองประตูห้องซึ่งถูกปิดลงอย่างหุดหู่...TAT ตอนนั้นผุดนึกถึงคำพูดของซิมแทจิน...ตัวเองพูดเองแท้ๆ ว่าให้ฉันเป็นเพื่อนเล่นระหว่างอยู่ในโรงพยาบาล...=_=...ฉันเดินออกไปเปิดประตูและชะเง้อคอมองตรงทางเดินว่าซิมแทจินจะมาหรือไม่รู้ตัว... O_O...ให้ตายสิ...=_= ฮาวอน นี่เธอทำอะไรลงไป...ตั้งสติให้ดีหน่อย...=_=^...ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ -_-^ และเดินกลับขึ้นไปนอนบนเตียงต่อ =_= ดันสบตากับคุณยายถั่วแดงเข้าอย่างจัง...T_T...บ้าชิบ...พลิกตัวหันกลับมาไม่ทันชะด้วยสิ...T_T...

"ฮ่าๆๆ =_ = เยลลี่ถั่วแดงดูท่าจะหวานนะคะคุณยาย..."

ก็ไม่ว่าจะพูดทักทายว่าอะไรดีนี่นา!!! TTATT ฮึ๊กๆๆ T_T รุ้งก็กัดฟันทนยอมเจ็บกันนิดเดียวแล้วรีบพลิกตัวหนีดีกว่า...TAT...

"=_ = อ้าว...หนูเพิ่ง...มานี่เร็ว~"

"...-_-...-_-...-_- ค่ะ? เรียกหนูหรือคะ..."

"...มาสิจ๊ะ...เดี๋ยวยายจะให้ช็อกโกพาย..."

ช็อกโกพาย...-_-...ฉันขยับตัวลุกขึ้นและเดินเข้าไปยื่นใกล้คุณยายถั่วแดง พอเข้ามามองใกล้ๆ แบบนี้ คุณยายมีตีนากาแยะกว่าที่คิดอีกแฮะ

"อะ นี่ช็อกโกพายจ๊ะ"

"เนี่ยหรือคะ...-,..."

คุณยายถั่วแดงจับมือฉันและหยิบเยลลี่ถั่วแดงให้...=_=...แน่ใจนะว่านี่เรียกว่าช็อกโกพาย...-_-...

"...อะแยม...-, - ขอบคุณค่ะ...ดีจัง หนูชอบกินช็อกโกพายที่สุดสินะ"

โลกเลย =_"

ซึ่งในน้ำใจจริง...-_-...แต่ฉันไม่ค่อยถูกโรคกับมันซะด้วยสิ กินเข้าไปแล้วท้องไส้คงปั่นป่วนแน่ TT_TT ง่าๆ T^T...แต่ก็ต้องกลืนใจยัดเยลลี่ถั่วแดงก้อนโตใส่ปากทั้งน้ำตา TT^TT แค่ๆ...กระต๊อแทบไม่ลง T_T คุณยาย...หนูไม่ชอบกิน...อย่าให้หนูอีกเลยนะ T_T พี่ด...หลังจากนั้นไม่นานขณะที่ฉันกำลังฝันใจกินเยลลี่ถั่วแดงจนแทบไม่ได้หยุดพักหายใจ...ประตูห้องก็ถูกเปิดออกตามที่คาดเอาไว้ -_- ซิมแทจินทำที่ไหล่หน้าเข้ามาด้อมๆมองๆ

"=_= ดูท่าขานายจะหายเจ็บแล้ว..."

"น่าอิจฉาอะ มีเพื่อนเป็นคนแก่ด้วย..."

"...=_=..."

ซิมแทจิน...ช่วยด้วย...T_T...นี่ฉันกินเป็นชิ้นที่เจ็ดแล้วนะ...T_T...

"เอ๊ะ คุณยายครับ นี่มันไม่ใช่ช็อกโกพายซะหน่อย"

-_-...-_-...ตอนนี้คุณยายทำท่าจะยัดเยียดให้ซิมแทจินกินเยลลี่ถั่วแดงด้วยอีกคน...แต่ช่างเถอะ...ยังงี้ก็ชอบใจมาก เพราะอย่างน้อยนายก็มาช่วยชีวิตฉัน...T_T...ให้ออกห่างมาจากคุณยายได้...ในที่สุดร่างกายฉันก็เป็นอิสระซะที...และขณะที่ฉันกำลังจะล้มตัวลงนอนบนเตียง เสียงมือถือก็ดังขึ้น...=_=...ตืดตืด~~~!!! ตืดตืด~~~

"คะ...T_T"

- ตอนนี้เจ็บใกล้ตายรึยัง

"=_= อะไร...นายเป็นใคร"

- เจ้าป่าวในอนาคต...

"...=_=...=_=..."

- สามี่...

"...นายเครื่องประดับ...TT^TT!"

- ลีพันจี

"ก็นั่นแหละ ชื่อนายแปลว่าแหวนไม่ใช่หรอ..."

- ลีพันจี

